

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 10/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. P., správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti S., a. s. v konkurze, K., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho rozsudkom sp. zn. I Cob 300/2006 z 8. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. P., správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti S., a. s. v konkurze, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2007 doručená sťažnosť JUDr. I. P., správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti S., a. s. v konkurze, K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom sp. zn. 1 Cob 300/2006 z 8. februára 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 Cb 249/2002 a domáhal sa proti žalovanému T., a. s. (ďalej len „žalovaný“), náhrady škody v sume 154 668 800 Sk s úrokom z omeškania.

Okresný súd prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 25 Cb 249/2002-359 z 22. októbra 2004 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd odvolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2004 uznesením sp. zn. 1 Cob 70/05 z 9. augusta 2005 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd vo veci druhýkrát meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 25 Cb 249/2002-436 z 12. apríla 2006 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 12. apríla 2006“), ktorým žalobu sťažovateľa zamietol a uložil mu povinnosť nahradiť žalovanému trovy súdneho konania.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 300/2006-487 z 8. februára 2007 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 8. februára 2007“) rozsudok okresného súdu z 12. apríla 2006 potvrdil.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalovaný mal voči sťažovateľovi pohľadávku z dôvodu úverového vzťahu.

Sťažovateľ sa na základe zmluvy o dielo s objednávateľom zaviazal zhotoviť pre neho nákladnú loď a objednávateľ sa zaviazal zaplatiť sťažovateľovi cenu diela. Podľa dodatku č. 4 k zmluve o dielo z 11. januára 2000 sa sťažovateľ ako zhotoviteľ lode a objednávateľ dohodli, že pri odovzdaní lode objednávateľ uhradí sumu 6 650 000 DEM a najneskôr do 3 mesiacov po odovzdaní lode uhradí sťažovateľovi sumu 3 400 000 DEM.

Vzhľadom na to, že žalovaný mal zriadené záložné právo k nákladnej lodi zhotovovanej sťažovateľom v prospech objednávateľa (z dôvodu zabezpečenia pohľadávky), sťažovateľ listom zo 14. januára 2000 požiadal žalovaného o udelenie súhlasu s odovzdaním predmetnej lode objednávateľovi, ktoré sa malo uskutočniť 25. januára 2000, a zároveň požiadal žalovaného o predloženie návrhu zmluvy o postúpení jeho pohľadávky na žalovaného.

Listom z 21. januára 2000 žalovaný zaslal sťažovateľovi návrh zmluvy o postúpení pohľadávky (zo sťažovateľa ako postupcu na žalovaného ako postupníka), návrh „*oznámenia o postúpení pohľadávky*“, ktoré obsahovalo aj nasledovný text: „*platby na uspokojenie postúpenej pohľadávky môžu byť urobené od dátumu obdržania tohto oznámenia iba v prospech nadobúdateľa - T., a. s. ich transferom na účet...*“, (t. j. už vlastný účet žalovaného ako nadobúdateľa pohľadávky). Žalovaný ďalším listom z 21. januára 2000 oznámil sťažovateľovi svoj súhlas s predajom (odovzdaním) lode objednávateľovi, a to za predpokladu podpísania zaslaného návrhu zmluvy o postúpení pohľadávky a „*akceptovania oznámenia o postúpení pohľadávky*“.

Sťažovateľ 27. januára 2000 podpísal zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú mu zaslal žalovaný (návrh zmluvy bez podpisu žalovaného). Sťažovateľ zároveň v ten istý deň zaslal inému subjektu ako svojmu objednávateľovi zo zmluvy o dielo o zhotovenie nákladnej lode „*oznámenie o postúpení svojej pohľadávky na žalovaného*“ (t. j. pohľadávky z dôvodu nároku sťažovateľa na zaplatenie ceny diela voči objednávateľovi).

K odovzdaniu nákladnej lode došlo 28. januára 2000 bez toho, aby zo strany objednávateľa bola zaplatená cena diela, resp. jeho časť splatná pri odovzdaní lode v súlade s dodatkom č. 4 k zmluve o dielo.

Zmluvu o postúpení pohľadávky podpísal žalovaný 31. januára 2000.

Do doručenia žaloby sťažovateľa okresnému súdu zo strany objednávateľa nebola uhradená ani ďalšia časť ceny diela splatná do troch mesiacov po odovzdaní lode.

Sťažovateľ sa v posudzovanom súdnom konaní domáhal voči žalovanému náhrady škody v sume 154 668 800 Sk s úrokom z omeškania, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s porušením právnych povinností žalovaným vyplývajúcich pre žalovaného zo zákona č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov [§ 11a ods. 1 písm. b)], zákona č. 61/1952 Zb. o námornej plavbe v znení neskorších predpisov (§ 9 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2) a generálnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka v spojení s porušením § 373, § 377, § 566 a § 757 Obchodného zákonníka.

Podľa názoru sťažovateľa došlo medzi ním a žalovaným k uzavretiu mandátnej zmluvy tým, že sťažovateľ konkludentne akceptoval návrh „*oznámenia o postúpení pohľadávky*“, ktorý mu žalovaný zaslal listom z 21. januára 2000. Ku konkludentnému akceptovaniu tohto návrhu „*oznámenia*“ došlo podľa sťažovateľa tým, že ním podpísané „*oznámenie o postúpení pohľadávky na žalovaného*“ zaslal listom z 27. januára 2000 svojmu objednávateľovi (dlžníkovi pohľadávky).

K porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovaného potom malo dôjsť tým, že „*žalovaný po uzavretí predmetnej mandátnej zmluvy S., a. s. neoznámil okolnosť, či kupujúci (objednávateľ zo zmluvy o dielo, resp. dlžník; pozn.) pred prevzatím lode 28. 01. 2000 zaplatil alebo nezaplatil na účet žalovaného... zmluvne dohodnutú a avizovanú časť kúpnej ceny (pozn. ceny diela) vo výške 6.550.000,- DEM za predmetnú loď, t. j. okolnosť, ktorá mala podstatný vplyv na odovzdanie či neodovzdanie lode kupujúcemu (a to bez ohľadu na dôvody, prečo tak neurobil, prípadne urobiť nemohol) - že práve jeho nečinnosťou (opomenutím) došlo k objektívnemu porušeniu povinností mandatára, ako jednej z podmienok zodpovednosti za škodu podľa ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka*“.

Okresný súd v rozsudku z 12. apríla 2006, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, dospel k záveru, že medzi sťažovateľom a žalovaným nedošlo k uzavretiu mandátnej

zmluvy tak, ako to uvádzal sťažovateľ, a tým nemohlo dôjsť ani k porušeniu záväzku žalovaným z takejto neexistujúcej mandátnej zmluvy a spôsobom uvedeným sťažovateľom. Okresný súd taktiež dospel k záveru, že zo strany žalovaného nedošlo ani k ďalším sťažovateľom tvrdným porušeniam iných zákonných povinností, a preto nie je splnený základný predpoklad na vznik nároku sťažovateľa na náhradu škody voči žalovanému.

Okresný súd poukázal aj na to, že dodatkom č. 4 k zmluve o dielo z 11. januára 2000 došlo k zmene v osobe objednávateľa diela, pričom sťažovateľ oznámenie o postúpení pohľadávky 27. januára 2000 zaslal úplne inému subjektu než subjektu, ktorý bol po uzavretí dodatku č. 4 z 11. januára 2000 v postavení objednávateľa diela a dlžníka, a to „*bez preukázania súvisu napr. plnej moci medzi týmito dvoma spoločnosťami*“. Aj vzhľadom na uvedené okresný súd neakceptoval tvrdenie sťažovateľa o spôsobe konkludentného uzavretia mandátnej zmluvy medzi ním a žalovaným.

Okresný súd ďalej uviedol: „*Žalobca nepreukázal, že sa žalovaný stal zmluvnou stranou zmluvy o dielo na zhotovenie lode. V deň odovzdania lode dňa 28. 1. 2000 ešte nebola oboma sporovými stranami podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávky a podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že sporové strany sa ústnou dohodou dohodli na podstatných náležitostiach mandátnej zmluvy. Žalovaný preto nemal žiaden právny dôvod vyvíjať akúkoľvek aktivitu spojenú s odovzdávaním lode. Žalobca ani nepreukázal, že o to žalovaného požiadal... Žalobca nepreukázal žiaden dôkaz o tom, že mu objednávateľ oznámil alebo preukázal zaplatenie platby pred odovzdaním lode.*“

Krajský súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, a preto jeho rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu z 8. februára 2007 v tom, že krajský súd sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi proti rozsudku okresného súdu, čím postupoval a rozhodol v rozpore s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho priadku.

Podľa sťažovateľa z odôvodnenia rozsudku krajského súdu z 8. februára 2007 «...nie je zrejmé:

a) Z akých dôkazov a z aplikácie akého ustanovenia Obchodného zákonníka vychádzal odvolací súd pri svojom tvrdení, že: „Nemohlo dôjsť k uzavretiu mandátnej zmluvy, pretože absentujú podstatné náležitosti pre jej uzavretie a to v prvom rade odplacnosť.“...

krajský súd nezaujal žiadne stanovisko k údajne absentujúcim podstatným náležitostiam mandátnej zmluvy v tomto prípade a to ani k osobitnej konštrukcii odplacnosti, t. j. výnimky prezumpcie odplacnosti, ktorú Obchodný zákonník pri mandátnej zmluve vytvára v prípade, ak je zariadenie záležitosti predmetom podnikateľskej činnosti mandatára...

b) Z akých dôkazov vychádzal odvolací súd pri svojom zistení, že: „...nepochybne došlo k platnému uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky... a nedošlo k uzavretiu zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, tak ako tvrdil žalobca.“...

c) Z akých dôkazov vychádzal odvolací súd, ak sa „plne stotožnil“ so skutkovým zistením prvostupňového súdu..., že: „...žalobca nepreukázal, že sa žalovaný stal zmluvnou stranou zmluvy o dielo na zhotovenie lode...»

Sťažovateľ vo vzťahu k namietaným nedostatkom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukázal aj na to, že už samotným zaslaním oznámenia o postúpení pohľadávky svojmu dlžníkovi vznikla tomuto dlžníkovi povinnosť plniť si svoj záväzok v oznámení uvedenému novému veriteľovi, t. j. žalovanému, a to nezávisle od existencie alebo neexistencie zmluvy o postúpení pohľadávky, pretože ak postúpenie oznamuje pôvodný veriteľ pohľadávky, dlžník nemá oprávnenie domáhať sa predloženia zmluvy o postúpení a povinnosť plniť mu vzniká samotným oznámením postúpenia. Sťažovateľ uviedol: «Na základe uvedeného je zistenie a tvrdenie prvostupňového súdu v jeho rozsudku, že žalobca nepreukázal, že od 27. 01. 2000 bol kupujúci W. povinný plniť žalovanej T., a. s. (ako „novému“ veriteľovi) a na jeho účet – nesprávne a zavádzajúce. Ak sa... s uvedeným... odvolací súd... stotožnil... bol povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť – z akých dôkazov vychádzal a o aké ustanovenie zákona svoj právny názor opiera.»

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vysloviť porušenie ním označených práv rozsudkom krajského súdu z 8. februára 2007, zrušiť označené rozhodnutie a priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav,

ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 8. februára 2007 a jemu predchádzajúcim postupom. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že k porušeniu uvedených práv došlo podľa sťažovateľa tým, že krajský súd vo svojom rozhodnutí nedostatočne odôvodnil svoje závery týkajúce sa:

- neplatnosti mandátnej zmluvy, k uzavretiu ktorej malo dôjsť medzi ním a žalovaným,

- posúdenia typu zmluvy uzavretej medzi sťažovateľom a žalovaným, ktorú mal podľa neho krajský súd posúdiť ako zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, a nie ako zmluvu o postúpení pohľadávok,

- tvrdenia, podľa ktorého „...žalobca (sťažovateľ; pozn.) nepreukázal, že sa žalovaný stal zmluvnou stranou zmluvy o dielo na zhotovenie lode...“,

- nepreukázania vzniku povinnosti dlžníka plniť záväzok žalovanému.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Krajský súd vo svojom rozsudku z 8. februára 2007 vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľa týkajúcej sa vzniku platnej mandátnej zmluvy uviedol: *„Predmetom sporu je náhrada škody podľa Obchodného zákonníka, ktorá je kreovaná na princípe objektívnej zodpovednosti, pričom predpokladom pre jej uplatnenie sú vznik škody, porušenie povinnosti (či už zmluvnej alebo zákonnej) a príčinná súvislosť medzi nimi. Je nesporné, že všetky predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne.*

Pokiaľ ide o škodu, na rozdiel od súdu prvého stupňa, je odvolací súd toho názoru, že žalobcovi škoda vznikla...

Pokiaľ ide o ďalší z predpokladov a to porušenie povinností...

Odvolací súd je zhodný s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca neporušil žiadnu zo svojich povinností vyplývajúcich pre neho zo zákona o bankách...

Rovnako žalovaný neporušil žiadnu zo svojich povinností vplývajúcich pre neho zo Zákona o námornej plavbe...

Pokiaľ ide o porušenie generálnej prevenčnej povinnosti ako aj ust. § 265 Obch. zák., odvolací súd je toho názoru že dňa 31. 01. 2000 nepochybne došlo k platnému uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky z kúpnej zmluvy a nedošlo k uzavretiu zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, tak ako tvrdil žalobca. V podrobnostiach týkajúcich sa vzniku tejto zmluvy odvolací súd poukazuje na správne závery prvostupňového súdu...

Správne sú závery prvostupňového súdu i ohľadne uzavretia mandátnej zmluvy.

Nemohlo dôjsť k uzavretiu mandátnej zmluvy, pretože absentujú podstatné náležitosti potrebné pre jej uzavretie a to v prvom rade odplatnosť.

Pretože nedošlo k uzavretiu ústnej mandátnej zmluvy, žalovaný nemohol porušiť žiadnu z povinností, ktoré mu kladie za vinu žalobca...

Keďže nedošlo k porušeniu žiadnych zo zmluvných ani zákonných povinností zo strany žalovaného, nemohlo dôjsť ani k príčinnej súvislosti medzi škodou a porušením

povinností. Keďže neboli splnené súčasne všetky predpoklady pre vznik škody, súd prvého stupňa správne rozhodol, pokiaľ žalobu v celom rozsahu zamietol.“

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa plne stotožnil so závermi okresného súdu, podľa ktorých sťažovateľ v konaní nepreukázal uzavretie mandátnej zmluvy so žalovaným, a preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu povinností vyplývajúcich pre žalovaného z tohto obchodnozväzkového vzťahu. Týmto záverom sa krajský súd vysporiadal zároveň aj s nesplnením podmienok na aplikáciu prezumpcie odplatnosti mandátnej zmluvy, v prípade ak činnosť mandátára podľa mandátnej zmluvy tvorí jeho podnikateľskú činnosť. Ústavný súd len navyše poznamenáva, že jeho záveru nasvedčuje napokon aj skutočnosť, že činnosť, ktorú mal podľa sťažovateľa žalovaný ako mandatár vykonať podľa spornej mandátnej zmluvy, nekorešponduje s predmetom činnosti žalovaného vymedzeného v súlade so zákonom č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa týkajúcej sa nesprávnych záverov krajského súdu pri posúdení typu zmluvy uzavretej medzi sťažovateľom a žalovaným ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil so závermi okresného súdu ohľadom uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky medzi sťažovateľom a žalovaným, čo vyplýva aj z odôvodnenia jeho rozhodnutia, v ktorom uviedol: „...*odvolací súd je toho názoru že dňa 31. 01. 2000 nepochybne došlo k platnému uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky z kúpnej zmluvy a nedošlo k uzavretiu zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, tak ako tvrdil žalobca. V podrobnostiach týkajúcich sa vzniku tejto zmluvy odvolací súd poukazuje na správne závery prvostupňového súdu...*“

Správnosť záveru krajského súdu o uzavretom type zmluvy o postúpení pohľadávky medzi sťažovateľom a žalovaným nemohla byť spochybnená len samotným poukázaním na motívy, ktoré viedli žalovaného k iniciovaniu postúpenia pohľadávky zo strany sťažovateľa na neho (a to zabezpečenie si splnenia vlastnej pohľadávky žalovaného voči sťažovateľovi).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa posúdenia postavenia žalovaného ako účastníka zmluvy o dielo ústavný súd uvádza, že aj v tejto otázke sa krajský súd

stotožnil so závermi okresného súdu, ktorý v rozsudku z 12. apríla 2006 uviedol: „Žalobca nepreukázal, že sa žalovaný stal zmluvnou stranou zmluvy o dielo na zhotovenie lode. V deň odovzdania lode dňa 28. 1. 2000 ešte nebola oboma sporovými stranami podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávky a podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že sporové strany sa ústnou dohodou dohodli na podstatných náležitostiach mandátnej zmluvy. Žalovaný preto nemal žiaden právny dôvod vyvíjať akúkoľvek aktivitu spojenú s odovzďávaním lode. Žalobca ani nepreukázal, že o to žalovaného požiadal... Žalobca nepreukázal žiaden dôkaz o tom, že mu objednávateľ oznámil alebo preukázal zaplatenie platby pred odovzďaním lode.“ Vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k tejto argumentácii krajský súd napokon taktiež uviedol „...Je pravdou, že žalovaný dal súhlas s predajom lode, avšak nemohol vedieť, kedy k jej odovzdaniu skutočne dôjde. Bol to naopak žalobca, ktorý sa prával prinajmenšom neobozretne, keď odovzdal loď bez zaplatenia zročnej splátky ceny...“

V súvislosti s poslednou námietkou týkajúcou sa nesprávnosti záveru krajského súdu ohľadom preukázania vzniku povinnosti dlžníka plniť záväzok žalovanému, pretože už samotným zaslaním oznámenia o postúpení pohľadávky vzniká dlžníkovi povinnosť plniť svoj záväzok žalovanému, je potrebné poukázať na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v tejto veci, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd a v ktorom uviedol: „žalobca dňa 27. 1. 2000 oznámil... subjektu odlišnému od odberateľa – bez preukázania súvisu napr. plnej moci medzi tými dvoma spoločnosťami), že žalobca ako postupca dňa 27. 1. 2000 postúpi svoje pohľadávky... na žalovaného.“

Po oboznámení sa s rozsudkami všeobecných súdov zúčastnených na rozhodovaní v uvedenej veci dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že krajský súd sa zaoberal a vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, nestotožnil sa však s nimi. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je ústavne udržateľné a akceptovateľné. Nevyhovenie odvolacím dôvodom, ako ani vyslovenie iného právneho

názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008